

'Blues' per a en Joan i en Pau

Amics i familiars dels Cardona van pujar a l'escenari de la Mirona, amb un missatge de llibertat Foto: JORDI OSET.

El dissabte dia 20 a l'escenari de La Mirona (Salt, Salt), la música d'en Joan i d'en Pau traçava una cartografia sentimental. La Ninyin's Mine Band, anys després del seu enigmàtic periple, furgava en el túnel atrotinat dels records. Algú podia haver malpensat creient que el concert tenia un solatge funerari, però, era tot el contrari. En cadascuna de les notes i en el talent dels intèrprets primer hi surava el goig de les coses viscudes; després, el dolor i la devastació del temps, i, finalment, l'alegria de les mirades retrobades. De fons, rock, reggae i blues, un horitzó que, tot i ser antic, projectava un munt d'esperances. Joves encara, anàvem cap allà on desconeixíem els límits de la frontera d'estar vius; buscàvem l'aventura de l'amistat, la de la creació, la de viatjar, la de l'amor, la de pensar, les conseqüències de lluitar i de ser herois durant un sol dia. Encara joves, anàvem sense rumb pels carrers

d'una ciutat que imaginàvem despertant-se, que esdevenia un ésser viu i golós. Una Girona que, com tantes ciutats mitjanes, tant creixia amb saviesa com s'enfonsava en la llera d'una mediocritat aterridora. Segurament, les veus d'en Joan i d'en Pau remetien a tota una generació, a fets de vegades ínfims, delicats i, sovint, de poca transcendència, però que, adquireixen categoria amb el pas del temps. Diuen que l'espai és allò que s'ha de conquerir, l'espai físic l'acostumen a dominar els polítics, els arquitectes i els especuladors. Un altre d'espai, el que okupava la música, unes vegades desmanegada i fins i tot embardissada, però, també, afinada fins a les millors ribes del talent, era allò que ens agradava escoltar mentre bevíem d'un got ple a vessar. Brindem per les nits sense fi i per tots aquells que durant una època van saber crear una música amb la qual hem canviat de segle sentint-nos-en orgullosos. Que bo que és haver conegut a aquests músics, que bo que ha sigut escoltar-los, que bo que és haver viscut l'amor i la tragèdia amb un rerefons tan excel·lent i que bo que és ara, morta la nostra joventut, descobrir que és una obra vàlida i un referent per als joves que s'asseuen en una bateria i agafen unes guitarres per buscar a batzegades les entranyes de la música i de la vida.

En la marea de La Mirona hi va haver, també, onades de Rolling Stones i de Blue Oyster Cult. En la delicadesa d'unes aigües tranquil·les, tot mirant de cua d'ull la pantalla de darrere l'escenari, àlbum familiar i amb les fotos d'unes trajectòries plenes d'il·lusió, ens vam sentir petits i alhora importants. Llavors, vam descobrir que no érem deutors de res, ningú no ho era. Recordàvem El Trumfa, El Salsitxa, El Potser, El Freaks, l'Apuntenca i El Nummulit. Espais irrecuperables, bars fosos en la davallada del temps. Els Padules, l'única illa que es manté incòlume. Cadascú s'havia d'aventurar. Així érem i així ens veiem: afortunats d'haver sigut amics d'en Joan i d'en Pau.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 25-01-2012 Pàgina 43

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/498650-blues-per-a-en-joan-i-en-pau.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss